

Reina de les festes, Gracia Gumbau, dames de la cort d'honor, president de la Junta de Festes, Toni Carmona, regidora de Reconeixement a les Persones Majors, Rosario Royo, membres de la corporació municipal, familiars dels homenatjats, senyores i senyors.

Els vila-realencs i vila-realencques ens trobem immersos des de fa poc més d'una setmana en dies de festa i germanor per honrar i recordar l'exemple de vida que ens va llegar un frare franciscà, humil i dedicat als més pobres: el nostre patró Sant Pasqual. Les festes representen la unió d'un poble al voltant d'uns valors i unes arrels, per això, entre els més de 200 actes que durant aquests dies ens animen a participar de la festa, cal posar en valor el motiu que ens congrega hui en aquest Auditori Municipal Músic Rafael Beltrán Moner: celebrar la importància de la unió, del compromís per compartir un camí de vida i construir un projecte en comú. Deia Martin Luther King que "no hi ha una relació, comunió o companyia mes bella, amistosa i encantadora que un bon matrimoni."

Perquè el matrimoni és la unió conscient i voluntària de dues persones per a establir una comunitat de vida; un desig de caminar junts i juntes, en harmonia i amb generositat, com també ho fem els vila-realencs i les vila-realencques des de fa vora 750 anys –en 2024 commemorarem aquest aniversari cabdal- quan el Rei Jaume I va plantar la llavor del nostre poble, sempre arrelat als orígens i la tradició.

Hui els hem d'agrair a tots vostès que ens facen partícips de la seua alegria, de la satisfacció de celebrar les noccs d'or; 50 anys de matrimoni que són 50 anys de vivències, d'amor i dedicació mútua, de moments dolços i altres

més amargs, que alhora són també història viva de la nostra ciutat. 44 històries, les de cadascuna de les parelles que protagonitzen aquest homenatge, diferents i úniques, però que comparteixen un origen –l'any 1973, l'any del seu casament- i un punt de connexió: hui, 20 de maig de 2023, mig segle després.

Em permetran que dedique uns instants a recordar aquell any en què va començar a escriure's el llibre de la seua vida en comú. 1973, un moment històric a nivell mundial marcat per la incertesa econòmica, com a conseqüència de la crisi del petroli, i geopolítica, a les acaballes de la guerra de Vietnam; ací a Vila-real, ja superàvem els 33.000 habitants, i ens preparàvem per a donar un gran salt, com la ciutat emprenedora i visionaria que sempre hem sigut, que ens catapultaria fins a les cotes més altes del desenvolupament industrial i econòmic. Don José Soriano i els germans Manuel i Héctor Colonques fundaven Porcelanosa i sembraven el germen del que hui és una ciutat puntera del sector ceràmic; un sector que ha generat i genera milers de llocs de treball i que molt probablement fins i tot els haurà permès a molts de vostès guanyar-se el pa, perquè Vila-real no seria la ciutat solidària, inclusiva, d'oportunitats, innovadora i sostenible que entre tots i totes estem construint si no tinguérem un sector ceràmic potent i capdavanter.

Com tampoc podem oblidar que, abans d'aquest lideratge industrial del qual ens sentim tan orgullosos, Vila-real va ser i continua sent un poble llaurador, treballador i esforçat, uns orígens que també ens omplien d'orgull. Segurament molts de vostès també hauran crescut en una família llauradora, i recordaran les jornades familiars al tros; la dedicació, gairebé devoció, dels nostres avantpassats per la terra, per conrear la taronja i per

procurar prosperitat al poble. Una herència que no hem d'oblidar perquè el poble que no manté vius els seus orígens és un poble sense futur.

Records d'una etapa de grans canvis, amb la Transició a punt d'encetar-se, però també de grans oportunitats i sobretot d'il·lusió per construir un projecte de ciutat, junts i juntes, amb visió de futur però sense perdre la identitat. L'any 1973, Vila-real ja comptava amb una societat civil activa i compromesa amb les seues tradicions: la Congregació de Lluïsos celebrava el seu centenari i un grup de congregants van decidir retre homenatge al origen agrari de Vila-real amb la Matxà de Sant Antoni, un acte que ha perdurat fins l'actualitat gràcies al vincle amb eixe cor de poble que, com m'agrada dir, encara batega molt fort a la nostra ciutat i que explica la idiosincràsia vila-realenca.

Un vincle de pertinença com el que vostès senten per la persona amb la qual van decidir fa cinc dècades crear una família i que s'ha mantingut, a pesar dels atzars de la vida. Celebrem doncs aquests valors, com també ho fem a través de les festes patronals; i recordem l'origen d'aquesta història que vostès han escrit des de la unió.

Estic segur que al veure el vídeo, que amb molta professionalitat han elaborat els periodistes Abel Campos i Lluís Puig, han vingut a la seua memòria records entranyables d'una vida compartida. Com es van conèixer; al cine, en una vesprada de passeig, o en un plan de pasqua, amb esmorzar i paelló a un maset, on sonarien les cançons de l'època que acabem d'escoltar: Eva María, Talismán, Help, o la inoblidable Eres Tú de Mocedades, tot un himne a l'amor. També hauran recordat els balls a la terrassa el Madrigal, a la discoteca Eros o al Jardín Alaska.

Les fotografies també els hauran fet reviure el dia de les seues noces, acompanyats per les seues famílies i amics, éssers estimats que hui comparteixen la seua alegria; i alguns que no estan ja amb vostès però que tenen al seu pensament; recordaran l'emoció i els nervis per encetar una nova etapa. Els anys viscuts, amb les alegries i també les dificultats que tota relació implica. Però estic convençut que, en girar la vista enrere, tot l'esforç per arribar fins a hui ha valgut la pena. Perquè el regal més valuós, l'èxit més gran del seu matrimoni, és haver creat la seua família; fills, néts, nebots... amb qui ara poden compartir el goig de celebrar mig segle de felicitat. Els anime a celebrar tot allò que han aconseguit.

El Papa Juan Pablo II definia la família com la "base de la societat i el lloc on les persones aprenen per primera vegada els valors que els guien durant tota la seua vida". Les famílies són el bressol d'un poble, d'una comunitat. El nostre reconeixement i agraïment per la seua contribució per fer avançar, des de la institució de la família, la Vila-real que tant estimem. No puc més que donar-los l'enhorabona per aquest assoliment, per ser un exemple de perseverança, per haver contribuït amb el seu projecte de vida personal i familiar a construir la ciutat amb cor de poble de la qual ens sentim tan orgullosos. Els desitge molts anys més de vida en comú, amb salut i amor, per a seguir compartint moments i creant records amb les persones que estimen.

Un agraïment a totes les persones que han fet possible aquest acte: al personal de l'Auditori Municipal, a la Junta de Festes, al departament de Protocol i Alcaldia de l'Ajuntament, a l'Arxiu Municipal, als ordenances, i a totes les persones que han col·laborat en el documental.

M'acomiaide amb una frase de la Madre Teresa de Calcuta, Premi Nobel de la Pau l'any 1979:

"La paz y la guerra empiezan en el hogar. Si de verdad queremos que haya paz en el mundo, empecemos por amarnos unos a otros en el seno de nuestras propias familias. Si queremos sembrar alegría alrededor nuestro, precisamos que toda familia viva feliz."

Estimem-nos. Celebrem les festes i la vida.

Moltes gràcies per la seua atenció, senyores i senyors, i molt bona vesprada.

Visca Sant Pasqual!

Visca Vila-real!